

הסיפור של סריטה נפל סיעוד 2007 ערעור מנהלי*

בנפאל הייתה לי ולמשפחתי מסעדה קטנה. כולנו, כולל שתי בנותיי ובני, התקיימנו מהכנסותיה שלא היו רבות. ב-2006 נפגשתי עם סוכן כוח אדם נפאלי שהציע לי להגיע לישראל לצורך עבודה בענף הסיעוד. אמר שבאמצעות סוכנות כוח אדם ישראלית, העובדת בשיתוף עמו, תימצא לי עבודה בהיקף 8 שעות ביום עם יום חופש אחד בכל שבוע וארוויח שכר של \$800 בחודש. הוא הותיר רושם אמין ומקצועי, לכן אני ומשפחתי החלטנו למכור את המסעדה בכדי לשלם לו את דמי התיווך בסך \$7,000. בעת התשלום הוחתמתי על חוזה עבודה וקיבלתי אשרה לעבודה בענף הסיעוד בישראל יחד עם מעסיקה בשם רינה, מה שבדיעבד היה שקר ולמעשה לא פגשתי אותה כלל. בסוף ינואר 2007 נחתתי בישראל, שם אסף אותי מאיר, סוכן כוח אדם ישראלי. נסענו לדירת "העובדים הנפאליים" בתל אביב, שסמוכה לדירה בה הוא מתגורר עם בת זוגו, סושילה, אישה נפאלית ויחדיו הם עוסקים בתיווך כוח אדם. למחרת לקחו אותי לעבוד אצל משפחה במשך 5 ימים מבלי לשלם לי דבר. לאחר חמישה ימים, החזירו אותי לדירת העובדים ואל בית המשפחה הובאה עובדת נפאלית אחרת. ניסיתי להזהיר אותה ולספר לה על חויותי, אבל מאיר השתיק אותי.

התנאים בדירה בה שיכנו אותנו היו קשים והחוקתי שם בניגוד לרצוני מאחר שדלת הכניסה הייתה נעולה ולא היה לי מפתח. הדירה הייתה מוארת באופן חלקי בלבד, לא נתנו לי אוכל, ובאלצתי לישון על מזרון שהיה מונח על הרצפה, בלי סדינים, שמיכה או כרית. ביקשתי מסושילה לצאת אבל היא אמרה שאני "לא חוקית" בישראל, ואם אצא מהדירה היא ומאיר יחזירו אותי לנפאל. לא הבנתי כיצד זה ייתכן שאני "לא חוקית" בישראל על אף כל המסמכים, חוזה העבודה ודמי התיווך ששילמתי; סושילה אמרה לי שהחוזה עליו חתמתי לא חשוב ושאזרוק אותו וכך עשיתי. אחרי 18 ימים הלכתי עם מאיר וסושילה ללשכת מינהל האוכלוסין, חשבתי שנסדיר את מעמדי, אך מסתבר למעשה שהם עשו את ההיפך המוחלט והחליפו את אשרת העבודה (מסוג 1/ב) שאכן הייתה לי באשרת תייר (2/ב).

נמאס לי ואמרתי להם שאני רוצה לחזור לנפאל אבל הם שכנעו אותי להישאר ושברקוב תימצא לי עבודה. לבסוף הועברתי לעבוד אצל מר לוי אשר לא סיפק לי אוכל אלא בשעה שהיינו מטיילים ברחוב היה מצביע על שאריות מזון ומורה עליי לאסוף אותן. למזלי, אחרי כשלושה שבועות סושילה התקשרה אליי ואמרה שמר לוי "קצת משוגע" והורתה עליי לחזור לדירה. עבור כל אותה התקופה שולמו לי 600 ש"ח בלבד. מאז טרטרתי אותי ולא שילמו לי כלל על העבודה. שלושה ימים לאחר שובי לדירה הועברתי לעבוד אצל זוג קשישים במשך יום אחד, אחר כך עבדתי אצל קשישה באשדוד, במשך כ-10 ימים, עד שמאיר אמר לי שעובדת אחרת תחליף אותי לכן הועברתי למשך שלושה שבועות נוספים למשפחה ברמלה. לא ידעתי למה הוחלפתי – הסתדרתי עם הקשישה, שרצתה שאמשיך לעבוד אצלה והציעה לסדר לי אשרה לשם כך. במאי 2007 מאיר לקח אותי שוב למשרד הפנים, שם העניקו לי אשרה כלשהי, אך הוא השאיר את דרכוני אצלו. לא יכולתי לעמוד בזה יותר אז ברחתי ממאיר והשארתי את כל חפציי, כולל הדרכון, אצלו. לא היה לי לאן ללכת.

ישבתי ברחוב ובכיתי עד שאישה נפאלית ראתה אותי, ריחמה עליי ואספה אותי לביתה. אותה אישה שהייתה בעבר לקוחה של המוקד לפליטים ומהגרים המליצה לי לפנות לארגון וסייעה לתרגם את דבריי. כעבור שבועיים עצרה אותי משטרת ההגירה. בהמשך לשימוע שמו אותי במאסר. הם לא רצו להקשיב למה שיש לי לומר ולא הייתה לי היכולת ליצור קשר מהכלא עם הרשויות. לא הוכרתי כקורבן סחר בבני אדם וכדי לצאת מהכלא לחופשי הייתי מוכרחה להפקיד ערבות של 5000 ש"ח- כסף שלא היה לי.